

итна градина

Творци на социалистическата ни култура

В ПЛЕН НА КУКЛЕНИЯ ТЕАТЪР

Във време, когато се борим за естетическо възпитание на младото поколение, за обогатяване идеите на дъщерята „Знаме на мира“, жизненият път на театрална Никола Кръстев доказва, че той отдавна е бил близо до тези съвременни тенденции в усилната да се разкрие творческото начало у децата. Той не е бил нито педагог, нито психолог, а драматичен актьор, който напуска професията си, за да прави... театър за малките зрители. Наистина голямо трябва да е било желанието му да вижда непрекъснато жадните за изкуство детски очи, за да напусне блестящата и примамлива театрална сцена. Така от 1954 година започват „ми тарствата“ на един човек, който с много амбиции, усилна и творческа всеобщност успява да положи с още неколцина ентузиастични основи на истински куклен театър в Русе. И други преди него са правили опити, изнасяли се представления, но Никола Кръстев си остава най-настойчивият, най-изобретателният, най-търсещият измежду тях.

Дейността му на ветеран на куклен театър започва от 1954 година, когато става ръководител на самодеен куклен състав към Дома на културата на транспортните работници. За няколко години колективът изнася към десетина спектакъла, между които: „Червената шапчица“, „Альонка и патенцето“, „Зайчето Непослушко“ и др. За тези представления се заговорва от малки и големи, аска неделя децата ги очакват

с нетърпение, а местното ръководство на града разбира, че е настрял моментът в Русе да има постоянен куклен театър. И той се създава през февруари 1960 година вече като професионален културен институт. За първи директор е назначен неговият вдъхновител — Никола Кръстев.

Театралният пория дава нови сили на неуморимия ентузиаст: той заработва още по-трескаво за професионалното израстване на колектива. Продължава да прави интересни куклени постановки, написва и няколко куклени пиеси („Патилата на Скок-подскок“, „Какво се случи в гората“ — с В. Ганев, „Чиполия“), прилича нови театрални кадри, а през 1966 година пристига и първият възпитаници на ВИТИЗ. Летобреенето на новия държавен куклен театър в нашия град започва с постановки режисирани от Кръстев: „Патилата на Скок-подскок“, „Юнак закрильник“ от Г. Агарски, „Какво се случи в гората“, „На лъжата краката са кисни“ от Н. Трендафилова и др. Така, със своята творческа и административна работа, Никола Кръстев дава първия гласък на русенския куклен театър.

След 1966 година жизнената съдба го отдала от ново създадения творчески колектив: в продължение на четири години той става директор на Шуменския куклен театър, а от 1970 до 1980 година работи в Окръжния съвет за култура — Русе. И ето през пролетта на 1980 година Никола Кръстев се завърна отново в своя любим

театър, за да дочака тук своята 60-годишнина. Сякаш съдбата го възнагради да завърши творческия си път тук, където е отдал младостта и театралното си горене.

Но това, което пиша за Никола Кръстев е само момент от неговата жизнена биография: има какво да кажем и за дейността му като драматичен артист в театрите на Русе и Силистра, като театрален методист към Центъра за художествена самодейност, като заместник-директор на Русенския куклен театър през последните години. Изпълнявайки тези дължности, Никола Кръстев никога не се е отдал от децата, не е угадало у него желанието да ги прави творци на красотата в живота и изкуството. Затова и досега той продължава да се среща с тях, не само на спектаклите на кукления театър, но и като художествен ръководител на състави за художествено слово.

И все пак сред тази разнообразна дейност на театралния деец, един факт остава централен в неговата творческа биография: фактът, че той поставя основите на кукления театър в нашия град. Ето с кое русенци го знаят, ето кое той счита като „диря на своя скромен житейски път“. Именно за тази диря, ние, русенските кукленици, както и многобройните малки зрители на Русе и околна, трябва от сърце да благодарим на този победил, но все така ентузиазниран ветеран на кукленото ни изкуство.

Крум ГЕРГИЦОВ